

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО БАСАРБА ООД срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 77660/01)

СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ
(по съществото)

СТРАСБУРГ

7 януари 2010 г.

Това решение ще бъде окончателно при наличие на обстоятелствата, изложени в член 44 § от Конвенцията. Може да претърпи промени, засягащи формата.

Относно делото Басарба ООД срещу България,
Европейският съд по правата на човека (Пето отделение),
заседавайки в следния състав:

Пеер Лоренцен, *Председател*,
Ренате Жаегер,
Карел Юнгвийрт,
Райт Марусте,
Изабел Беро-Льофевр,
Миряна Лазарова Трайковска, *съдии*,
Павлина Панова, *ad hoc съдия*,

и Клаудия Вестердийк, *Завеждащ регистратура за Съдебното отделение*,

След заседание, проведено при закрити врата на 1 декември 2009г.,
Произнесе следното решение, взето на тази дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Производството е открито въз основа на жалба (№ 77660/01) подадена на 13 ноември 2001г срещу Република България въз основа на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи ("Конвенцията") от българското дружество с ограничена отговорност Басарба ООД ("дружество - жалбоподател").

2. Дружеството – жалбоподател се представлява от г-жа Н. Седефова, адвокат от София. Българското правителство ("Правителството") се представлява от своя служител, госпожа М. Коцева от Министерство на правосъдието.

3. Дружеството - жалбоподател твърди, че властите не са могли да спазят окончателното съдебно решение в негова полза и са го лишили от законовото очакване да придобие общинска собственост.

4. На 4 януари 2006 г. Съдът реши да сезира Правителството относно жалбата. Също така беше решено тя да бъде разгледана по същество и също и нейната допустимост (член 29 § 3).

5. Съдия Калайджиева, съдията избран за България, се оттегли от заседаване по време на делото. На 30 януари 2009г. Правителството назначава на нейно място г-жа Павлина Панова като *ad hoc* съдия (член 27 § 2 от Конвенцията и Правило 29 § 1 от Правилника на съда).

ИЗЛОЖЕНИЕ НА ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

6. Дружеството - жалбоподател е учредено през 1991 със седалище в София.

7. На 1 октомври 1991 то сключва договор за лизинг с общинска верига супермаркети, според която то наема един от магазините ѝ ("магазинът"). Срокът на договора е до 1 октомври 1994г.

8. Чрез допълнително споразумение от 1 септември 1992г. срокът на договора е удължен до 1 септември 1997г.

9. На 29 юни 1995г. Дружеството – жалбоподател подава оферта до Софийски общински съвет да закупи магазина по преференциална процедура за приватизация за наематели на държавни и общински имущества, предвидена в раздел 35(1) от Закона за приватизацията (вж. параграф 20 по-долу).

10. Посредством още едно допълнително споразумение от 2 януари 1996г. срокът на договора на наем, касаещ магазина, се изменя и срокът му изтича на 2 юли 1996г..

11. С решение от 27 септември 1996г. общинският съвет отхвърля молбата на Дружеството от 29 юни 1995г., въз основа на това, че условията на раздел 35(1) от Закона за приватизацията не са били изпълнени, тъй като договорът за наем на магазина е "с дата по-късна от 15 октомври 1993г..".

12. На 24 октомври 1996г. Дружеството – жалбоподател обжалва отказа.

13. С решение от 5 март 1998г. Софийски градски съд се произнася в полза на Дружеството – жалбоподател, отменя решението на Общински съвет от 27 септември 1996 г. и го отнася до последния за преразглеждане. Констатира, че на 15 октомври 1993г. Дружеството – жалбоподател е било наемател на магазина и че с отхвърлянето на офертата му за приватизация поради това, че не е било наемател, Общински съвет е действал в противоречие със закона.

14. Общинският съвет не обжалва решението и то става окончателно на 2 април 1998г.

15. На 7 май 1998г. Дружеството – жалбоподател уведомява Общински съвет за решението в негова полза и подканва последния да изпълни решението на съда като му продаде магазина в съответствие с приложимите закона. В отговор не са предприети никакви действия от Общински съвет.

16. На 4 май 2001г. Дружеството – жалбоподател още веднъж отправя молба до Общински съвет да изпълни решението на Софийски градски съд от 5 март 1998г.

17. В отговор, с писмо от 9 юли 2001г., Столичната общинска агенция за приватизация уведомява Дружеството – жалбоподател, че на 27 април 1998г. Общински съвет е преобразувал общинската верига супермаркети и я е разпределил в две производни дружества; магазинът е бил включен в капитала на едно от тези дружества, което е било приватизирано на 24 февруари 1999г.

II. ПРИЛОЖИМИ МЕСТНИ ЗАКОНИ И ПРАКТИКА

18. Законът за преобразуване и приватизация на държавни и общински предприятия: “Закон за приватизацията”), приет през 1992г., предвижда преобразуването на публичната собственост и приватизация на държавни и общински предприятия. През март 2002г. той бива заместен от друго законодателство.

19. Раздел 3 от упоменатия Закон указва органите, компетентни да взимат решения относно приватизацията. За имотите общинска собственост това са съответните общински съвети.

20. Раздел 35(1) от Закона за приватизацията предвижда наемателите на държавно и общинско имущество да могат да предлагат закупуването на наетите от тях имоти, без публичен търг или конкурс и на цена равностойна на оценката на имота, изготвена от лицензирани експерти в съответствие с правилата, приети от Правителството. Тези преференциални условия са приложими за наемателите на държавни и общински имоти, сключили договори за наем преди 15 октомври 1993г. и когато тези договори са все още в сила на датата на съответната оферта за приватизация.

21. Раздел 35(2) от Закона за приватизацията, в текста му след октомври 1997г., предвижда, че когато отказ от компетентния административен орган да започне процедура за приватизация след подаване оферта от заинтересовано лице е бил отменен посредством окончателно съдебно решение, съответният административен орган се задължава до два месеца от обявяване на решението за окончателно да започне процедура за приватизация, да изготви приватизацията на въпросното имущество и да предложи да продаде имуществото на страната с право да го закупи.

22. При подобен случай, с решение от 10 февруари 1998г., Върховният административен съд обявява за недопустима жалбата срещу неприлагането от Столичен общински съвет на окончателно решение в ущърб на последния, с което е бил отменен по-ранен отказ от започване процедура за приватизация според раздел 35(1) от Закона за приватизацията. Върховният административен съд намира, че въпросната жалба се отнася до неприлагане на по-ранно съдебно решение, а това не подлежи на отделно разглеждане от съда, тъй като

не представлява нов “отказ” от започване на приватизация (вж. решение № 310 от 10 февруари 1998г., дело № 929/1997).

ЗАКОНЪТ

I. ПРЕДПОЛАГАЕМО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

23. Дружеството – жалбоподател има възражението, че Общински съвет не е спазил решението на СГС от 5 март 1998г. в негова полза, в нарушение на Член 6 § 1 от Конвенцията, която във връзка с това гласи:

“при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения... всеки има право на справедливо... гледане на неговото дело ... от [а] ... съд ...”

A. Допустимост

24. Правителството насърчи Съда да отхвърли жалбата като недопустима поради неизчерпване на всички вътрешноправни средства за защита, тъй като Дружеството – жалбоподател не е обжалвало неизпълнението от страна на Общински съвет на решението на СГС от 5 март 1998г. Дружеството – жалбоподател оспорва този аргумент.

25. Съдът припомня, че често е считал за неподходящо да изиска от лице, което се е сдобило с решение срещу Държавата в края на съдебното производство след това да започне дело за изпълнение с цел бъде удовлетворено (вж., например, *Метаксас срещу Гърция*, № 8415/02, § 19, 27 май 2004г., и *Скордино срещу Италия (№ 1)* [GC], № 36813/97, § 198, ЕСПЧ 2006-V).

26. Но дори и настоящото дело да се разглежда различно, тъй като решението на СГС от 5 март 1998 г. представлява заповед за извършване на определени действия, а не присъждане на парично обезщетение, Правителството не е представило местни казуси или съдебни решения в подкрепа на твърдението си, че това е било сполучливо обезщетение. Точно обратното, местните казуси, които се посочват (вж. параграф 22 по-горе) показват, че такова обжалване не би било разгледано от съдилищата. Съответно Съдът не вижда основания да си направи извод различен от този в случаите по-горе и отхвърля възражението на Правителството, основаващо се на факта, че не са изчерпани всички вътрешноправни средства за защита.

27. В допълнение Съдът отбелязва, че тази жалба не е явно необоснована в рамките на значението на член 35 § 3 от Конвенцията и не е недопустима поради други основания. Следователно тя следва да бъде счетена за допустима.

В. По съществото на жалбата

1. Изложение на фактите от страните

28. Дружеството – жалбоподател твърди, че Общински съвет е бил задължен, посредством раздел 35(2) от Закона за приватизацията (вж. параграф 20 по-горе), да приведе в изпълнение решението на СГС от 5 март 1998г. като започне процедура за приватизация и да му продаде магазина. Но Съветът не само не е направил това, но фактически е възпрепятствал и направил невъзможно изпълнението на упоменатото съдебно решение като е продал магазина на друго лице.

29. Правителството твърди, че решението от 5 март 1998 обективно не задължава Общински съвет да продаде магазина на Дружеството – жалбоподател, а е оставило на Съвета да постъпи с решението както намери за добре. Правителството счита, че Съветът не проявил неизпълнение на упоменатото решение.

2. Преценката на съда

30. Съдът напомня, че член 6 § 1 от Конвенцията гарантира правото на всеки да оспорва гражданските си права и задължения пред съд или трибунал; така той включва “правото на съдебен процес”, от което правото на достъп, тоест правото на започване на производство в съдилища, които разглеждат граждански дела, представлява един от аспектите. Но това право би било илюзорно ако вътрешноправната система на Високодоговоряща страна позволява едно окончателно, обвързващо съдебно решение да не бъде приведено в изпълнение в ущърб на едната от страните. Следователно изпълнението на решение, произнесено от съд, трябва да се счита за неделима част от “производството” за целите на член 6 от Конвенцията (вж. *Хорнсби срещу Гърция*, решение от 19 март 1997, *Доклади от съдебни решения и постановления* 1997-II, р. 510, § 40, и *Бърдов срещу Русия* (№ 2), № 33509/04, § 67, ЕСПЧ 2009-...).

31. Но да се върнем към настоящото дело, Съдът, като намира, че решението на СГС от 5 март 1998г. се отнася до вероятното право на дружеството да придобие определен имот при преференциални условия, счита, че това решение е било определящо за гражданските права и задължения на Дружеството - жалбоподател, в рамките на значението на член 6 § 1 от Конвенцията. Следователно член 6 § 1 е приложим в случая.

32. В допълнение Съдът отбелязва, че на 5 март 1998г. СГС е отхвърлил отказа на Общински съвет да започна процедура на приватизация вследствие офертата на Дружеството – жалбоподател според раздел 35(1) от Закона за приватизацията и е върнал случая на Общински съвет за преразглеждане (вж. параграфи 13-14 по-горе). След това Общински съвет не само е имал задължението да спази това съдебно решение, но също и законовото задължение според раздел 35(2) от Закона за приватизацията да започне преференциална процедура на приватизация до два месеца от произнасяне на решението за окончателно, да подготви приватизацията на въпросния имот и да го предложи за продажба на страна с право да го закупи на преференциална цена равна на оценката на имота (вж. параграфи 20 и 21 по-горе). Но той не е направил това. Още повече, като приключва отделна процедура за приватизация и продава въпросния имот на друг купувач, той е направил невъзможно едно такова изпълнение.

33. Това е достатъчно, за да може Съдът да заключи, че в този случай има нарушение на правото на Дружеството – жалбоподател на изпълнение на окончателно решение в негова полза, като аспект от правото му на достъп до съдебен процес, гарантирано от член 6 § 1 от Конвенцията.

II. ВЕРОЯТНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПЪРВИ ПРОТОКОЛ КЪМ КОНВЕНЦИЯТА

34. Освен това Дружеството – жалбоподател се оплаква, че Общински съвет е нарушил законовото му право да закупи магазина при преференциалните условия на раздел 35(1) от Закона за приватизацията.

Съдът счита, че оплакването следва да се разгледа в рамките на член 1 от Първи протокол, който гласи:

“Всяко физически или юридическо лице има право мирна да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени от закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накръняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

A. Допустимост

35. Съдът отбелязва, че оплакването не е явно необосновано в рамките на значението на член 35 § 3 от Конвенцията и не е

недопустимо поради други основания. Следователно то трябва да се счита за допустимо.

В. По съществото на жалбата

1. Изложения на фактите от страните

36. Дружеството – жалбоподател счита, че с решението си от 5 март 1998 г. СГС е признал, че то отговаря на предварителните условия съгласно раздел 35(1) от Закон за приватизацията, че Общински съвет е бил задължен да му продаде имота и следователно то е имало законовите очаквания да закупи магазина при преференциални условия.

37. Правителството оспорва този аргумент. То счита, че Общински съвет се е възползвал от възможността да предприеме мерки, каквито сметне за добре съгласно решението на СГС от 5 март 1998 г. и че Дружеството – жалбоподател не е имало законово основание да очаква да му се предложи магазина за закупуване.

2. Преценката на Съда

(а) Наличие на “притежания”

38. Съдът напомня, че жалбоподателят може да претендира за нарушение на член 1 от Първи протокол само до степента, до която оспорваните решения са свързани с “притежанията” му в рамките на значението на тази клауза. “Притежания” могат да бъдат или “съществуващи притежания” или имущество, включително претенции, по отношение на които жалбоподател може да твърди, че той или тя има поне “законови очаквания” да се сдобие с ефективното ползване на права на собственост (вж *Малтзан и други с. Германия* (реш.) [GC], № 71916/01, № 71917/01 и № 10260/02, § 74(c), ЕСПЧ 2005-V, и *Копеки с. Словакия* [GC], № 44912/98, § 35(c), ЕСПЧ 2004-IX).

39. Тъй като настоящия случай не се отнася до съществуващи притежания на Дружеството – жалбоподател, остава да се провери дали то би могло да има “законови очаквания” за реализиране на права върху собственост.

40. Съдът в тази връзка напомня, че член 1 от Първи протокол не гарантира правото на придобиване на имущество (вж. *Сливенко и други с. Латвия* (реш.) [GC], № 48321/99, § 121, ЕСПЧ 2002-II, и *Копеки*, цитирани по-горе § 35(b)). Но Съдът отбелязва, че при случаите, свързани с реституция, веднъж щом Високодоговаряща страна е ратифицирала Конвенцията, включително и Първи протокол, приеме законодателство, което да предвижда пълното или частично възстановяване на имущество, конфискувано при предишен режим,

това законодателство може да се счита за пораждащо ново право на собственост, защитено от член 1 от Първи протокол за лицата, отговарящи на изискванията за придобиване на това право. Същото може да се отнася и по отношение на уговорки за реституция или обезщетение, въведени от законодателството преди ратификацията, ако това законодателство остава в сила и след ратифицирането на Първи протокол (вж. *Малтзан и други с. Германия*, цитирано по-горе, § 74(d) и *Копеки*, цитирано по-горе, § 35(d)) от договарящата се страна.

41. Съдът счита за целесъобразно да приложи този стандарт в настоящия случай, който не се отнася до реституция на национализиран преди това имот, а до правото да се приватизират наети общински имоти при преференциални условия при положение, че дадено лице отговори на определени критерии и изисквания, за да се ползва с тази привилегия.

42. В това отношение Съдът отбелязва, че действащите тогава местни закони са изложили условията, позволяващи на наемател на притежаван от общината имот да се възползва от преференциалната процедура в раздел 35(1) от Закона за приватизацията, а именно договорът за наем с обект въпросния имот е трябвало да бъде сключен преди 15 октомври 1993 г. и все още да е в сила на датата на съответната оферта за приватизация (вж. параграф 20 по-горе). Съдът освен това подчертава, че с решението си от 5 март 1998г. СГС е заключил, че Дружеството – жалбоподател отговаря на тези условия (вж. параграф 13 по-горе). Съдът не вижда основание да поставя това заключение под съмнение, тъй като отбелязва, че договорът за наем в този случай наистина е бил сключен на 1 октомври 1991 г. и е изтекъл на 2 юли 1996г. (вж. параграфи 7-8 и 10 по-горе), а офертата за приватизация е направена на 29 юни 1995 г. (вж. параграф 9 по-горе), т.е. докато договорът е все още в сила.

43. Освен това Съдът отбелязва, че раздел 35(2) от Закона за приватизацията в сила тогава, предвижда когато съдилищата отменят отказ за започване на приватизация след оферта от заинтересована страна според раздел 35(1), какъвто е настоящият случай, компетентният орган е задължен да започне процедура за приватизация и да предложи имота за продажба на лицето, имащо право на това (вж. параграф 21 по-горе). С оглед на недвусмислено оформеното условие на раздел 35(2), Съдът не може да приеме аргумента на Правителството, че местните закони са оставили на Общински съвет място за действие по собствено усмотрение. Всъщност според местните закони Общински съвет не е имал никаква свобода да реши дали да започне процедура за приватизация според раздел 35(1) от Закона за приватизацията, или по отношение на условията на бъдещата сделка, включително цената, която бъдещият купувач е трябвало да заплати (вж. параграф 20 по-горе).

44. С оглед на горното Съдът заключава, че Дружеството – жалбоподател е имало законово очакване, състоящо се в правото да му бъде предложено да закупи въпросния магазин при преференциалните условия на раздел 35(1) от Закона за приватизацията (вж. параграф 20 по-горе). Съответно Дружеството – жалбоподател е имало „притежание” в рамките на значението на член 1 от Първи протокол.

(б) Наличие на интервенция

45. Съдът счита, че след като Общински съвет не е започнал процедура на преференциална приватизация след решението на СГС от 5 март 1998 г. и не е предложил за продажба магазина на Дружеството – жалбоподател това представлява интервенция в правото на последния мирно да се ползва от своите притежания.

(с) Законосъобразността на интервенцията

46. Съдът напомня, че първото и най-важно изискване на член 1 от Първи протокол е, че всякава интервенция от публични власти в правото на мирно ползване на притежания трябва да е законосъобразна (вж. *Бившият крал на Гърция и други с. Гърция* [GC], № 25701/94, § 79, ЕСПЧ 2000-XII).

47. В този случай, след решението от 5 март 1998 г. Общински съвет е имал законовото задължение според раздел 35(2) от Закона за приватизацията да започне процедура на преференциална приватизация до два месеца от произнасяне на решението за окончателно, да подготви приватизацията на въпросния имот и да предложи имота за продажба на имащата право на това страна на преференциалната цена равна на оценката на имота (вж. алинеи 20 и 21 по-горе). Но той не е спазил законовото си задължение и вместо това е финализирайл отделна приватизационна процедура като е продал въпросния имот на друг купувач.

48. Следователно интервенцията в правото на Дружеството – жалбоподател мирно да се ползва от своите притежания не е била в съответствие с местните закони и не е отговорила на изискването за законосъобразност съгласно член 1 от Първи протокол.

49. Следователно е имало нарушение на това условие.

III. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

50. Член 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Щети

51. Дружеството – жалбоподател претендира за преки щети в размер на пазарната цена на магазина през 2006 г. намалена с преференциалната цена, която е щяло да заплати ако имотът му е бил предложен през 1996 г., плюс лихвата. Дружеството – жалбоподател предаде експертен доклад, възложен от него, оценяващ пазарната стойност на магазина през 2006 г. на 78,200 лева (лева, 39,983 евро (евро)), а преференциалната цена, която е щяло да заплати през 1996 г. на 9,962 лева(5,093 евро). Разликата, претендирана от Дружеството – жалбоподател, следователно възлиза на 68,238 лева (34,890 евро).

52. Дружеството – жалбоподател също така претендира за обезщетение за пропуснати печалби от ползването на магазина в размер на пазарния наем, който би могло да получи при отдаване на имота под наем в периода 1996 - 2006. Въз основа на горепосочения експертен доклад, то оценява пропуснатите печалби на 49,463 лева (25,290 евро).

53. Правителството не коментира.

54. При тези обстоятелства Съдът счита, че въпросът относно приложимостта на член 41 все още не подлежи на решение по отношение на претенциите за щети и ще се произнесе по-късно предвид възможността за споразумение между Дружеството – жалбоподател и Правителството ответник (Правило 75 § 1 от Правилата на съда).

B. Разходи и начисления

55. За разходите и начисленията Дружеството – жалбоподател иска 1,100 евро за 22-часовата работа на законовия си представител, г-жа Седефова, при почасова надница от 50 евро. Освен това Дружеството – жалбоподател претендира за 200 лв. (100 евро) за разходите за предадения експертен доклад (вж. параграф 51 по-горе) и 238 лв.(120 евро) за превода на становищата си във връзка с настоящото производство. В подкрепа на тези искания то представи договор за законово представителство, часови график и съответните квитанции.

То е поискало всякакви суми, присъдени според тази глава да се прехвърлят директно по банковата сметка на г-жа Седефова.

56. Правителството оставя това без коментар.

57. Според казусното право на Съда, един жалбоподател има право на възстановяване на разносните и разходите само до степента, до която е демонстрирано, че те са били фактически направени и наложителни и са в разумен размер.

58. В настоящия случай, предвид документите с които разполага и критериите по-горе, Съдът счита, че посочените разходи и разноси са били фактически направени и наложителни и разумни по отношение на размера. По този начин той присъжда исканите суми напълно, т.е. общо 1,320 евро, които директно да се прехвърлят по банковата сметка на законовия представител на Дружеството – жалбоподател.

С. Лихва за закъснение

59. Съдът счита за целесъобразно лихвата за закъснение да се основава на маргиналната (овърнайт) лихвена ставка по кредитите на Европейска централна банка плюс надбавка от три процентни пункта.

ИЗХОЖДАЙКИ ОТ ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима и съответно *отхвърля* възражението на Правителството, че не са изчерпани всички вътрешноправни средства за защита;
2. *Счита*, че е имало нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията;
3. *Счита*, че е имало нарушение на член 1 от Първи протокол на Конвенцията;
4. *Счита*, че въпросът с приложението на член 41 все още не подлежи на решение в частта претенции за щети;
съответно,
(а) *оставя в сила* същия този въпрос;
(б) *подканва* Правителството и Дружеството – жалбоподател до два месеца от датата, на която решението е произнесено за окончателно в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, да предадат писмените си становища по въпроса и по-специално, да уведомят Съда за наличието на споразумение, което биха могли да постигнат;

(с) *запазва правото* на по-нататъшно производство и *възлага* на Председателя на съдебния състав да организира същото ако е необходимо;

5. *Счита*

(а) че Държавата ответник трябва да заплати на Дружеството – жалбоподател до три месеца от произнасяне на решението за окончателно съгласно член 44 § 2 от Конвенцията, 1,320 евро (хиляда триста и двадесет евро), ведно с дължимия данък от Дружеството - жалбоподател, ако има такъв, за направените разходи, която сума директно да се преведа по банковата сметка на законовия му представител, г-жа Седефова;

(б) че с изтичането на гореспоменатите три месеца до изплащането ѝ се начислява лихва без капитализация върху горната сума със ставка равна на маргиналната (овърнайт) ставка на Европейската централна банка през периода на закъснението плюс надбавка от три процентни пункта.

Това решение се изготви на английски език, и бе писмено известно на 7 януари 2010 г., съгласно Правило 77 §§ 2 и 3 от Правилника на съда.

Клаудия Вестердийк
Завеждащ регистратура

Пеер Лоренцен
Председател